

CARTA AL GRUP “C”

Companys.

Ja fa uns quants dies que molts us queixeu de la manera de rodar quan anem en grup, hi ha gent desencantada, socis que creuen que la solidaritat i l’esperit de companyonia ha donat pas a una espècie de pseudo – competició, sense solta ni volta. I el més greu de tot, es que aquestes queixes son tant de part de qui sempre es queda com de part de qui sempre marxa.

Crec que hem de tenir molt clar, que som un grup de lleure, que tots estem aquí pel simple fet de passar-ho be practicant al aire lliure un esport, que ens omple, que ens fa sentir be i que ens dona la possibilitat de compartir aquest espai amb altres companys amb qui pot ser, l’únic que tenim en comú sigui l’estona en que pedalem junts. És per això que ningú, absolutament ningú, pot imposar la velocitat a la que cada persona ha de rodar, ni podem establir cap ordre d’atac, ni tant sols el punt on es pot començar a córrer. Aquí no en tenim d’obligacions, no hi ha un ritme a respectar, ningú ha d’esperar a qui no pot, i ningú està obligat anar per damunt les seves forces. El club preveu uns recorreguts, uns punts d’arribada, unes rutes, intentant variar i fer més divertit el matí de diumenge, pot ser el valor més important del nostre club es el fet que ningú ha de pensar, “on anem”, ja està decidit, “toca aquí” i “anem aquí”, a partir d’aquí cada un és lliure i per tant responsable de les seves decisions.

Ara be, personalment crec, que rodar en grup és més divertit i més segur, dona més satisfaccions, ajuda a posar-se en forma, crea sensació de pertinença a un col·lectiu important, estimula la convivència i la competència sana, ajuda assolir objectius i estic convençut que si tots nosaltres ens afanyem a pensar una mica en el grup com tal, si tots hi posem una mica, per poc que sigui, aconseguirem, que torni l’harmonia, i que el nostre grup torni a ser referència en la nostra ciutat.

A la meua forma de veure coses, al nostre club hi ha dos grups ben definits, el grup “A”, on la gent (tota la gent) dona més importància a l’esmorzar i tant sols la justa al ciclisme, i el grup “B”, on els seus membres (tots) no dona cap importància a l’esmorzar i molta al ciclisme, i després.....després estem nosaltres, en que cada un som el grup “C”, es a dir, hi ha uns 35 grups “C” diferents i tant sols depèn de nosaltres intentar que tant sol quedi un. Penso que el nostre grup és un gran ventall de gent i per tant d’inquietuds i de maneres de veure i entendre el que ha de ser un dia de ciclisme i lleure, la qual cosa fa bastant difícil que tots anem a una. He vist i he viscut, però, dies de una gran complicitat, dies en que tothom arriba a casa satisfet, feliç i content de pertànyer a un club esportiu de referència, en que **tots hi cabem, i ningú no sobra** i per tant ningú queda sol i endarrerit, el problema sorgeix quan durant molts dies això no és així. I evidentment la solució és al nostre abast, i de ningú més.

Tenint present la llibertat d’acció abans dita i sense el més mínim interès per dirigir ni coaccionar les actuacions personals, en qualitat de soci individual que simplement intenta que ningú es trobi estrany ni apartat, em permeto algunes reflexions, (amb les que de ben segur alguns no estareu d’acord, i no passa res, les diferències ens ajudaran a ser millors) simplement per crear un debat i que cada qual pugui actuar en funció del seu propi criteri.

-Hem provat de sortir de diferents punts i al final i entre tots hem decidit sortir de la seu del club, i crec que és una bona decisió i per tant s’ha de sortir d’aquest punt,.Penso que hi ha motius més que sobrants per sortir de la ciutat tots junts, donant imatge de grup, ja hi haurà temps per córrer. No crec que sigui positiu fer diferents sortides ni sortir ”una mica abans i ja ens agafaran”, si algú va per davant, es motiu suficient per anar a donar-li “caça” i trencar el grup abans que les cames de la majoria estiguin a punt, si de sortida algú vol córrer, es el moment ideal per fer diferents grups i anar cada un de nosaltres amb la velocitat i la gent més adient al nostre particular interès d’aquell dia. I ja ens trobarem. Si de sortida ja definim el nostre encaix, tot serà més fàcil al llarg del matí.

-Ens agrada, pot ser massa, jugar a ciclistes i pot ser hem de “tallar-nos una mica”. En la major part dels casos per motius de seguretat, però molts cops les nostres accions creen alguna que altra incomoditat, que a la llarga perjudiquen la comunicació i el bon fer.

Si un o varis companys van durant un estona llarga treballant davant del grup, i de cop i volta qualsevol de nosaltres accelera la marxa o intenta “guanyar” en aquell punt elevat, es crea una situació d’incomoditat al davant i d’estrès al darrera. Hom pensa, “si estàs tan fort, per què no ajudes?” i “ja està en.....emprenyant”, i aquest son sols 2 exemples, dels molts que podem dir, els altres son impropis, i insults variats.

Si algú vol córrer, i si un petit grup vol marxar, no hi ha cap necessitat de crear mal ambient, van més ràpid i punt. Uns per davant altres per darrera i tots amics i contents, no se per què s’ha d’estirar en les rotondes ni fer coses rares i perilloses, és més senzill, “aquí van a 25 nosaltres volem anar a 29, dons anem a 29” i que els demés continuïn a 25, sense més. Ni estirades ni aprofitar punts “calents” de la ruta, **aquí ningú guanya ningú.**

Tots ens coneixem, tots sabem els objectius dels altres i les motivacions i previsions dels demés, per tant procurem mantenir la calma i que cada qual es posicioni allà on vulgui, però mantenint el respecte al company, “si vols marxar, marxa, però no emprenyis”, “si et vols quedar, queda’t, i no em facis a mi anar més lent”, resulta molt fàcil.

Evidentment, cal saber on està cada un, si cada dia marxés per davant, i cada dia et quedés, esperant que els de darrera et portin quan no pots, pot arribar un dia en que el de darrera, et diguin, “si no vols treballar amb o per mi, i sempre marxés, ara que no pots més o que has punxat o que.....si no vols estar amb mi, no tinc l’obligació moral de estar amb tu”, com podeu veure, tot, absolutament tot és una qüestió de respecte al company. No hi ha cap més secret. Sempre m’heu sentit dir que “els de la tele” cobren per anar en bici, per tant han d’anar ràpids, nosaltres paguem per tant podem decidir a quina velocitat gaudim del cap de setmana”. No em crec que ens costi trobar el nostre encaix. Aquells que surten durant la setmana, i aquells altres que no surten, no han d’estar d’angles. **Nois som companys** i els que enguany estan forts pot ser l’any vinent hauran de fer cues. Però no podem cada dia arribar a casa enfadadíssims, per qualsevol motiu, que de vegades no ho son tant. Tant sols el respecte a les diferents formes d’entendre el lleure ens farà gaudir del nostre esport.

-Crec, que hem de ser molt curosos a l'hora d'obeir les normes de trànsit, i de vegades.....ens comportem de manera molt incívica, semàfors, stops, rotondes.....no deuríem consentir que algú pugui dir,..... “aquells de taronja,..... els del terraferma,”. Som un col·lectiu suficientment gran per tenir l'obligació de cuidar la nostra imatge i sobre tot la nostra seguretat.

A la carretera els perills son molts, i la consciencia dels altres usuaris molt poca, ens movem amb un vehicle molt fràgil i qualsevol moviment estrany pot provocar un ensurt, el ciclista és un personatge exposat al bon criteri dels conductors i com aquest últim no existeix, dons ja sabeu a qui li toca rebre.

Si nosaltres encara ens ho compliquem més, el resultat pot ser molt dolent. Seria bo que prenguéssim consciència, i deixem els jocs per aquelles ocasions “poques”, en que la nostra seguretat no estès en joc. Baixades i relleus, son per fer-ho be, amb seguretat, i sense oblidar la dosi de sentit comú necessària. Si tu baixes molt ràpid, fes-ho sol, no te la juguis per avançar un company, de ben segur que hi haurà llocs per avançar-lo, sense jugar-te-la.

-Els relleus, son per treballar menys i no per córrer més, si es fan seguits, en cadena, el que passa, no accelera i deixa de pedalar, el que passa ha de saber que esta ajudant al seu company que ve després, que la velocitat es la del grup i no la pròpia, que la diferència entre els que pugen i els que descansen ha de ser del 10%. Quan es fan relleus, s'aconsegueix que treballant poc es mantingui una velocitat constant, que els poden més ajudin als altres a portar un velocitat continuada, protegint-los del vent i trencar aquesta organització, per tal d'anar una mica més, es una estupidesa que pot posar en perill tot el grup i per descomptat trenca l'harmonia del moment.

Hem d'aprendre a facilitar el relleu, les estirades provoquen neguit i varien la velocitat constant, no cal arribar com un boig al davant, per fer una mitjana de 30 és millor anar sempre entre 27 i 33, que donant molts cops a 40, si algú estira una mica, el que va darrera torna estirar arriba un punt en que tallarem la roda, si en comptes de fer el relleu durant 30 km a 35, intentem fer-ho durant 15 km a 40, provocarem situacions crítiques, que tots sabem no estem preparats per gestionar, nosaltres no som ciclistes professionals, som aficionats, i hem de multiplicar la prudència per que dilluns hem de tornar a treballar, per tal que arribi el proper diumenge i puguem tornar a sortir.

No pretenc ensenyar ningú, la meva pedagogia, es de mantega, no vull que ningú pensi que la meva intenció es obligar la gent anar d'un manera determinada. Crec que el que realment pot ser bonic, es arribar a casa sencer i amb ganes de més. Hi ha gent que prepara marxex, hi ha gent que no vol passar del 100 km, hi ha gent que surt entre setmana per guanyar diumenge, hi ha gent que vol desconnectar de la rutina diària i simplement vol compartir una estona amb els companys, gent que vol arribar a casa abans de les 11 i gent que després de la ruta encara farà un beure i tots han de tenir cabuda, per que tots formem els grup i tant sol el posar-nos a la pell de l'altre, i tenir ganes de ajudar, farà que el nostre grup sigui, aquell lloc on tothom troba el seu espai ciclista. Estic convençut que no es important arribar al bar on esmorzarem el primer, tot i que es bonic veure com els companys no poden seguir la nostra roda, i que no te cap sentit accelerar al punt d'arribar a casa, i que a tots ens agrada alçar els braços, però l'any es molt llarg i dona oportunitats a tots, com podeu veure el que m'agradaria es que al començar aquesta campanya deixem els "mals rotllos" fora, i tots plegats procurem, des de les diferents formes de veure i entendre, i des de les diferents velocitats a que rodem, que sortir en bicicleta, amb el grup "C" del Terraferma, sigui una bona opció.

Josep m Fernandez (Txetxu)